

Carlos Sagrera, Publications:

THREE TO WATCH

There is a lot of superb art being made these days; this column by Allison Malafronte shines light on a trio of gifted individuals.

CARLOS SAGRERA (b. 1987) is a Spanish painter currently residing in Leipzig, Germany – the birthplace of an art movement that became an international phenomenon in the early 2000s. Having earned a B.F.A. from the European University of Madrid in 2011, Sagrera moved to Leipzig three years later, following his admiration of that famous group of German painters, “The New Leipzig School.” Known for figuration that incorporated abstract elements, its members shared a respect for technical skill (mostly derived from the painterly traditions of the centuries-old Leipzig Academy), stylistic experimentation, and exploration of topical subject matter.

Sagrera now shares studio space in a converted cotton factory with a new generation of like-minded artists influenced by the New Leipzig School, each with his or her own style and subject matter. For his part, Sagrera’s signature subjects are interiors – inspired by vintage family photographs or by recollections of places he or his friends once inhabited. He cleverly reimagines these interiors to bring faded memories of a bygone place back into view, capturing with colorful detail that which is physically gone yet can still be felt.

The manner in which Sagrera creates this alternative world is inspired by a kaleidoscope of influences, including painterly realism, geometric abstraction, and graphic design. Some of his works almost look like mosaics or assemblages, where shapes of color resemble shards of broken glass, strips of fabric, or collaged pieces of paper. Some interiors are cluttered and highly detailed, while others are as spare and minimalist as a simple sunset. Sagrera seems to revel in commingling divergent styles and motifs while continually keeping his audience guessing.

Two of Sagrera’s recent exhibitions are worthy of mention. *Habito*, which was held at Arróniz Arte Contemporáneo (Mexico City), explored the repetitious nature of memories held within interior spaces. *Patterns*, organized by Amsterdam’s Rutger Brandt Gallery, followed the artist’s process of composing photographic references for new paintings based on old photos he discovered in his grandparents’ Madrid home. “Sagrera’s images are open to what cannot be seen but might be,” writes Anka Ziefer in the publication the gallery produced to accompany *Patterns*. “In this sense, they are symptomatic of the everlasting process of recollection in its ongoing state of transformation.”

CARLOS SAGRERA (b. 1987), *Stacking II*, 2018, acrylic on canvas, 74 x 55 in., ING Collection (The Netherlands)

SAGRERA is represented by Rutger Brandt Gallery (Amsterdam).

2018

“Carlos Sagrera. Patterns”
 (COREII) Published by VanSpijk art books, The Netherlands. 80 pages.
 ISBN: 9789062169504

With texts and essays from Rutger Brandt, Emily Ansenk (Kunsthal Rotterdam, The Netherlands), and Anka Ziefer (G2 Kunsthalle, Leipzig, Germany).

2016

“Carlos Sagrera. Inside the shadow”
 (CORE) Published by VanSpijk/Rekafa Publishers The Netherlands. 64 pages.
 ISBN: 9789062167784

With an introduction from Rutger Brandt and essay from Axel Rüger (director Van Gogh Museum Amsterdam, The Netherlands).

BINNEN BIJ SAGRERA

De jonge Spaanse realist Carlos Sagrera maakt met zijn intrigerende interieurs in rap tempo naam in Nederland. Tableau vergezelde zijn 'ontdekkers', galeristen Rutger Brandt en Gustaaf Dekking, op atelierbezoek in Leipzig en sprak de kunstenaar over zijn verrassende bijdrage aan een traditioneel genre.

TEXST: ANJA FRENKEL FOTOGRAFIE: GALERIE MOKUM, AMSTERDAM

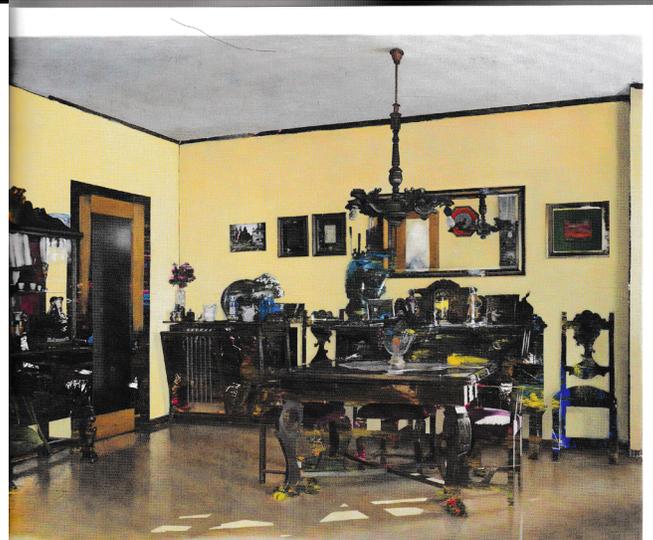
Carlos Sagrera in zijn atelier in Leipzig, aan de muur linksboven: Duitse, 2015, acryl op doek, 33 x 24 cm; Studie after still van van Eyck, 2016, acryl op doek, 37 x 50 cm; Huis van de familie, 2016, canvas, 24 x 18 cm.

Atelierbezoek

'IK SCHILDER WAT ZICH BUITEN DE GRENZEN VAN MIJN WERKEN BEVINDT'

Galerie Mokum introduceerde het werk van Carlos Sagrera (1987, Madrid) op PAN 2015. 'Binnen een dag waren al zijn schilderijen uitverkocht', vertelt Rutger Brandt, eindwinst. Sagrera is pas 28 maar toont zich een groot schildertalent. In Nederland heeft hij inmiddels een schare fans, onder wie Joop van Caldenbergh, die werk aankocht voor zijn Museum Woodlinden. Om schilderijen uit te zoeken voor een solo-expositie in de galerie en voor de volgende PAN-editie nodigden Brandt en Mokum-partner Gustaaf Dekking Tableau uit mee naar Leipzig te gaan voor een atelierbezoek. Sagrera werkt in de Leipziger Baumwollspinnerei net buiten het centrum. Nadat in 1989 de Berlijnse Muur was gevallen en veel mensen naar het Westen vertrokken, ging de fabriek failliet. De verlaten en vervallen ruimtes van het gigantische negentiende-eeuwse fabriekscomplex werden sindsdien bevolkt door kunstenaars, vormgevers, architecten en theatermakers. 'Een nabijheid van de Leipziger Kunstacademie Hochschule für Grafik und Buchkunst, de internationale belangstelling voor schilders van de Neue Leipziger Schule zoals Neo Rauch, Daum Schnell en Matthias Weischer, die allen in de Spinnerei werken, én de industriële look hebben een grote aantrekkingskracht voor jong creatief talent als Sagrera', vertelt Brandt, die langs talloze gangen, deuren en trappen moeiteloos de weg weet te vinden naar het atelier van Sagrera.

Werkruimte
Leipzig bleek precies wat ik zocht: rustig, toespijkend een rijk cultureel leven en de ruimte, zoals je ziet', zegt een tevreden Sagrera, die sinds 2014 een van de honderd kunstenaars is die een werkplek in de Spinnerei hebben weten te bemachtigen. We staan in zijn atelier op de vierde verdieping, hoog en licht, met twee grote vensters en uitzicht op de baksteenarchitectuur van het complex. Een hemelsblauw gebladerde gietijzeren pilaar in het midden van het atelier blijkt een uitstekende steun in de rug voor het bekijken van Sagrera's werk en meer dan dat. De rechter wand van zijn atelier fungeert namelijk als expositiewand, pallet, knipselbord, fotoalbum, notitieboek én schildersezel tegelijk. Het hele proces van creatie lijkt zich zo als een grote rechtopstaande plattegrond te ontvouwen. Een twintigtal doeken hangen als een willekeurig gestrooid mozaïek aan de muur en tussendoor zijn talloze aantekeningen, schetsen en fotoprints opgeplakt. Als je je blik langs de schilderijen laat gaan is het als een gang door een compleet huis. Een eetkamer, badkamer, hal, berging, slaapkamer, keuken. Er is geen mens te zien en toch lijken er bewoners aanwezig: net weg, of komen zo thuis. Van dichtbij bekeken tonen de interieurs razend knap tot in detail geschilderde voorwerpen, bijna fotorealistisch, maar als je langer kijkt, zie je dat er ook details niet uitgewerkt zijn, alsof ze verdwijnen. Ook kom je plotselinge abstracties tegen in fluorescerend roze, geel en blauw. Soms lijkt er een hele laag over de voorstelling gelegd die details vervaagt en dan wordt het moeilijker je te oriënteren. Het is spannend en mysterieus...

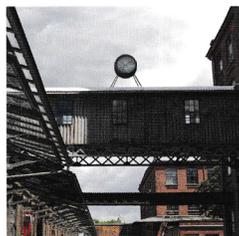
Herinneringen

'Het zijn de ruimtes waar ik ben opgegroeid, waarin mijn leven zich vroeger heeft afgespeeld', legt Sagrera uit. 'Of beter nog: ik schilder eigenlijk wat zich buiten de grenzen van mijn schilderijen bevindt, wat de kijker niet kan zien: de herinneringen aan die kamers... In 2012 overleden mijn grootouders. Ik vond toen foto's van hun appartement uit de jaren '70, toen de ruimte nog helemaal nieuw was en klaar om in gebruik genomen te worden. Als kind heb ik daar veel tijd doorgebracht en de foto's hebben de herinneringen aan mijn verleden versterkt. Ik kon zien wat voor veranderingen zich in de vertrekken hadden voorgedaan, hoe het eruit zag voordat ik was geboren en hoe het er nu uit ziet. Ik zag in hoe betekenisvol al die lagen die er door de tijd heen aan waren toegevoegd zijn. De veranderingen, die sporen van de tijd liepen achtergelaten, zijn belangrijk omdat ze verband houden met mijn eigen verleden en met mijn leven nu.'

Sagrera begon de serie interieurs in 2012 in Córdoba waar hij een beurs kreeg van de Antonio Gala Foundation. Na een jaar keerde hij terug naar Madrid om eran verder te werken. 'Dat ging niet', vertelt Sagrera. 'Ik realiseerde me dat ik fysiek afstand moest nemen van mijn wortels. Ik besloot op zoek te gaan naar een andere, artistiek interessantere omgeving. Op de academie in Madrid had een docent me wel eens werk laten zien van Matthias Weischer, kunstenaar van de Neue Leipziger Schule. Ik was erom van onder de indruk. Voor mij vormden ze een perfecte combinatie van dingen waarvoor ik op zoek was in de schilderkunst: binnenuitjes, historische verwijzingen, materie, sporen van het werkproces, een manier om de werkelijkheid nu te beoogten... En door een speciaal gebruik van perspectief weet hij in vaak lege ruimtes een psychologische diepte over te brengen. Voor mij was Weischer een belangrijke reden naar Leipzig te komen.'

Tradities

De galeriehouders lopen intussen bewonderend langs de verse werken van Sagrera. 'Het is ongelooflijk hoe hard hij werkt', zegt Brandt, 'wat hij nu geschilderd heeft de afgelopen weken... het moet ruzien doorwerken zijn geweest. Het typeert de Spaanse figuratieve schilders, ze werken keihard om de hoogst mogelijke kwaliteit in techniek te ontwikkelen.' Galerie Mokum volgt de »

2:30 pm, acryl op doek, 2016, 100 x 130 cm

De Leipziger Baumwollspinnerei

Het atelier van Carlos Sagrera met achterin de kunstenaar en rechts Gustaaf Dekking van Galerie Mokum

'IK WIL EEN STEMMING OVERBRENGEN MET KLEUR, LICHT EN STRUCTUUR'

Inspiratieruimten in het atelier van Sagrera: **Painting the bathroom IV**, 2016, acryl op doek, 24 x 18 cm; **Little cabinet**, 2016, acryl op doek, 24 x 18 cm; **Moths**, 2016, acryl op doek, 32 x 26 cm
Old painting, 2016, acryl op doek, 41 x 31 cm
Moths, 2016, acryl op doek, 32 x 26 cm

helandagse Spaanse realisten daarom ook op de voet en heeft meerdere talentrijke Spanjaarden in zijn stal, zoals Carlos Morago, Rafael Bestard, Pedro Escalona en Joseba Sánchez Zabaleta. Spanje kent een rijke geschiedenis van schilders die in de realistische traditie hebben gewerkt. Op een tafel bij het keukenblok achterm het atelier van Sagrera ligt de XL-uitgave van een boek over het werk van Velázquez. Sagrera vertelt trots de dure uitgave net voor een habbekrats op de kop te hebben getikt. Al bladerend en wijzend op de verblijvende techniek van de meester vertelt hij: 'Thuis hadden we veel boeken over de grote meesters. Als jongerje zat ik al heel veel te tekenen en Gordin, Ribera, Velázquez, Goya, Sorolla en Dalí hebben me allen geïnspireerd kunstenaar te worden.'

Identiteit

Toch heeft Carlos Sagrera het vak niet op een traditionele academie geleerd. Op de Faculty of Arts and Communication van de European University van Madrid, lag de focus op nieuwe media, sociale politieke kunst en performance art. 'Ik had aanvankelijk belangstelling voor graffiti en werk in de openbare ruimte. Ik heb zelfs nog een aantal muurschilderingen gemaakt, maar stapte al snel over op het werken op doek. Ik ging alle schilder- en tekenles-

de werden aangeboden volgen en ben realistische landschappen gaan schilderen. Toen ik mijn studie in 2011 had afgerond kreeg ik een klein atelier waar ik iedere dag aan het schilderen was, vaak zonder concreet idee. Ik oefende stofontdrukking met stillevens, gewoon kijken en doen. Inspiratie deed ik op in de musea van Madrid. Daar bestudeerde ik ook Hollandse zeventiende-eeuwse genre-schilderijen, intieme interieurs met het leven van alledag, waarin de gewoontes van die tijd zichtbaar zijn. Geleidelijk aan kreeg ik belangstelling voor interieurs in relatie met het leven en de identiteit van de bewoners. Ik las *The Poetics of Space* van Bachelard, *A Generic City* van Rem Koolhaas, *In praise of shadows* van Tamiaki en essays over genreschilderkunst. De heeft me doen ontdekken en begrijpen waar ik mee bezig ben: de generatie van mijn grootouders en die van mijzelf, over het verstrijken van de tijd, over de gewoontes en gedragingen in het privédomein, het individuele en het collectieve geheugen en de vergelijkbaarheid. Daarnaast ontdekte ik de Madrileense Realisten, onder wie Isabel Quintanilla, María Moreno en Antonio López García, bij wie ik een workshop ben gaan volgen.' De kunstenaars werden beroemd in de jaren '60 en '70, toen ze tegen de minimalistische en abstracte tendensen in realistisch bleven schilderen. De invloed van López García – met zijn verhalen, vervallen nummes en >

Atelierbezoek

Painting the bathroom IV, 2016, acryl op doek, 33 x 24 cm

duospontingen naar volgende verleden en zijn ongoing gebruik van perspectief en licht – op Sagrera's werk is evident. Maar ondanks alle invloeden valt het ook op hoe eigen en anders Sagrera's stijl en handschrift is.

Sporen

De kunstenaar kan het intussen niet laten even iets op een doek aan zijn wand te schilderen. Het is een interieur met weinig details. Hier spelen ruimte en vlakverdeling de hoofdrol. Sagrera: 'Al zijn ze nog altijd gebaseerd op de foto's van mijn verleden, toch ontwikkelen mijn schilderijen, zoals deze uit de serie *Bathing down*, zich tot een minder realistische weergave en wordt kleur belangrijker. Ik wil meer laten zien dan een technisch overtuigende kopie van de realiteit alleen en streef ernaar een stemming over te brengen door middel van kleur, licht en structuur. De essentie is voor mij juist verder te gaan dan de oppervlakte, de huid van het schilderij om te ontdekken wat er binnin gebeurt of eraf, of wat ontbreekt...' Met die eigen schildertaal geeft Carlos Sagrera nieuwe betekenis en vorm aan het traditionele interieurgenre.

We laten hem weer alleen aan zijn werk. Rutger Brandt heeft alvast een paar dozen in bubbelplastic onder de arm mee en zo vinden we onze weg door de wonderschone vervallen gangen en nummes van de katoenfabriek weer naar buiten. Over de historische kinderklootjes en dichtslijdende treinstellen onder de loepbrug met de oude fabrieksklok doet... Met in gedachten de sporen van het verleden, die hier een inspirerende verbinding vinden met het heden. <<

SUMMARY CARLOS SAGRERA – INTERIORS

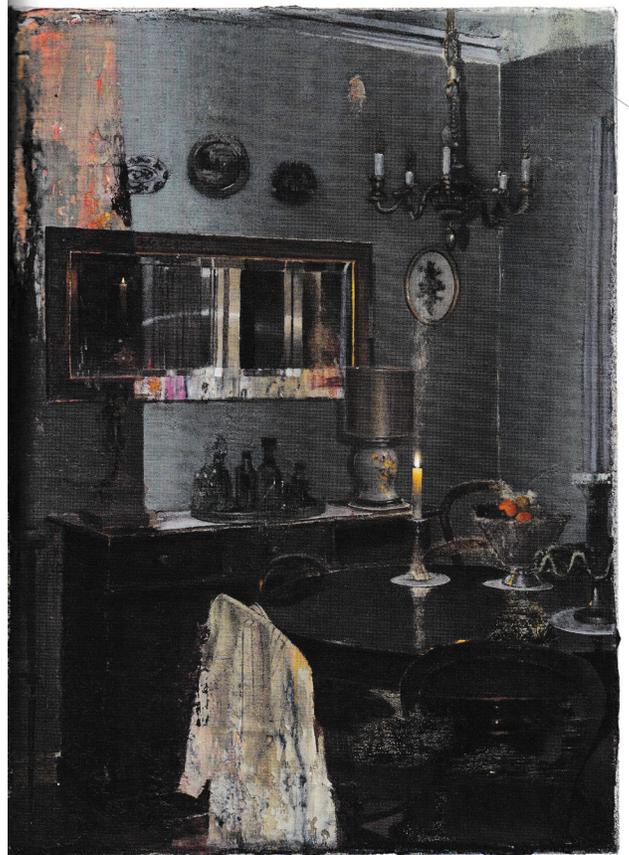
Carlos Sagrera (1987 Madrid, Spain) received a degree in Fine Arts in Madrid in 2011. Since 2015 he has a studio in the famous Leipzig Baumwollspinnerei, an industrial site founded in 1853, when production was halted in 1993 the area was repopulated by artists, several belonging to the famous New Leipzig School, including Neo Rauch and Matthias Weischer. Sagrera moved to Leipzig because he admires their technique, use of colour and their interesting use of perspective with which they seem to convey a psychological depth of the often empty spaces. In 2012 Carlos Sagrera started to work on a series of pictorial reconstructions of several interior spaces that have been part of his home ever since his childhood. He discovered photographs of his grandparent's house from forty years ago in the time that the rooms were empty and ready to be inhabited. It had a huge impact on me to see photographs of the raw and empty house that later on became the home I grew up in, says Sagrera. By looking at these pictures memories from my childhood, far-buried thoughts and encounters of my family and me sprung back to life. The pictures formed a starting point for paintings of interiors, using pictures and his memory to re-create spaces. He started to collect more old family pictures of interiors and took pictures of the current situation of that same home to compare the two. Sagrera: 'Observing the passage of time, it gave me an insight of the different stages, or layers, my childhood home underwent throughout the years. The changes varied from the normal wear and tear of a home to changes of the interior decoration. By juxtaposing these old and new images, many new ideas for paintings arose. I started to realize how important it is to me to reflect on the spaces I inhabit and the changes they undergo throughout the years, thus reflecting on the passage of time. The interior can be seen as a metaphor for my personal experiences, my memories, the changes that occur while growing older and of the behavior one has inside the seclusion of a space. The interior speaks of human behavior, isolation, it is a place of refuge where memories sprout and are contained. We accept the home as a shelter by virtue of its familiarity and are ready to ignore any sense of the uncanny it could also bear. Through his figurative and in a way traditional language and using shapes and volumes without clearly defined structures, he seeks different ways to depict aspects like the selective memory and those of feeling disconnected from friends and family. Clearly inspired by Spanish and Dutch old masters, Madrileño Realist Antonio López García and the already mentioned Matthias Weischer, Carlos Sagrera therefore contributes in a surprisingly new way to the tradition of the interior genre. <<

Exposities & publicatie

Van 9 oktober - Galerie Museum, Chudovské Vnoorovské 334, 101204 Amsterdam
20 t/m 27 november - IFA Amsterdam, IFA, Galerie Museum strand 99
Rutger Brandt, Axel Röjger, Carlos Sagrera - Inside the shadow, Van Spijk/Reika Publishers Bv, 64, p. 41-55, ISBN 9789062167794, www.galeriemuseum.com

Sagrera werkt aan *Inside the last room*, 2016, acryl op doek, 130 x 160 cm
> Wax, 2016, acryl op doek, 33 x 24 cm

Inside the Shadow

Galerie Mokum opent het nieuwe kunstseizoen met een solotentoonstelling *Inside the shadow* van de jonge Spaanse kunstenaar Carlos Sagrera.

Carlos Sagrera (1987 Madrid, Spanje) behaalde zijn Fine Arts diploma in 2011. De pas 29 jarige Spaanse schilder toont in zijn schilderijen interieurs; ateliers of ruimtes waar de tijd lijkt te hebben stil gestaan. De ruimtes roepen meteen associaties op uit het verleden,

als kijker vraag je je af of het bestaande interieurs zijn of dat ze zijn bedacht door de kunstenaar. Je wordt nieuwsgierig naar het achterliggende verhaal en associeert wat je ziet met je eigen verleden of met foto's van vervlogen tijden. De afgebeelde meubels en voorwerpen herkennen we als die uit de jaren '50 en '60. Dit was de tijd waarin de grootouders van Carlos hun huis inrichten in de heersende mode. Dit was tevens het huis waar Carlos als kind woonde. Sagrera werkt met een foto archief van de plekken uit zijn verleden die hij vergelijkt met het heden.

Het verstrijken van de tijd, de huiselijke verwerking, het collectieve en eigen geheugen, de kunstgeschiedenis en het mysterieuze van het leven van alledag zijn typerende thema's in zijn werk.

Bij deze gelegenheid verschijnt een gelijknamige publicatie over Carlos Sagrera. Axel Rüger, directeur van het Van Gogh museum, schreef een essay over deze jonge Spaanse schilder. De hard cover publicatie is alleen op voorintekening én tijdens de opening te verkrijgen.

△ Leak

△ The Red Chair, 2016

△ Inside the shadow